

Arrest

nr. 185 717 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 1 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden voor M. S. (...):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 07/05/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05/10/2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05/10/2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 07/05/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Reden voor S.. R. (...):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 07/05/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05/10/2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05/10/2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 07/05/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst er ambtshalve op dat blijkens de gegevens van het rijksregister derde verzoekende partij op 25 juni 2014 in bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 13 juni 2019. Bijgevolg heeft de derde verzoekende partij verblijfsrecht op het Belgische grondgebied, hetgeen zij ook beoogde te bekomen met haar medische regularisatieaanvraag. Nu derde verzoekende partij datgene bekomen heeft wat zij beoogde met haar aanvraag, ziet de Raad niet in welk belang de derde verzoekende partij nog kan hebben bij de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de derde verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Gelet op voorgaande vaststelling is het beroep van de andere verzoekende partijen in zoverre het betrekking heeft op de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag van derde verzoekende partij onontvankelijk daar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat “*De in België verblijvende (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*”

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van de verzoekende partijen zich terzake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat derde verzoekende partij geen actueel belang meer heeft bij het beroep zodat het beroep wat betreft derde verzoekende partij onontvankelijk is en het beroep van de overige verzoekende partijen onontvankelijk is in zoverre het betrekking heeft op de afwijzingsbeslissing inzake derde verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"11.1 Eerste middel

Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending artikel 62 Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 3 EVRM

11.1.1. De verwerende partij stelt onder andere in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

De verwerende partij stelt het volgende:

" (...)."

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. Verzoekende partij kan vooreerst met zekerheid zeggen dat verwerende partij niet de moeite genomen heeft om het dossier van verzoekende partij volledig te bekijken.

Verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

"(...)In de beslissing dd. 07/05/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. (...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat de negatieve beslissing dd. 7 mei 2013, waarnaar verwerende partij verwijst, gelezen werd. In de beslissing dd. 7 mei 2013 werd duidelijk gesteld dat er niet onderzocht werd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg, aangezien het volgens de arts-adviseur -door het niet vast te stellen graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM - niet ging over een aandoening die direct levensbedreigend zou zijn.

Bovenstaande stelling van verwerende partij is dus manifest incorrect. Er werd helemaal geen uitgebreid onderzoek gevoerd naar de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch werd gekeken naar de toegankelijke en adequate zorg indien verzoekende partij terug zou worden gestuurd. Bij hun thans onontvankelijk verklaarde aanvraag dienden verzoekende partijen een nieuw standaard medisch getuigschrift in waarin het volgende staat te lezen over de aard en ernst van de ziekte:

Op 1 augustus 2013 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Gezien de vorige aanvraag van verzoekende partij ongegrond werd verklaard omwille van onduidelijke graad van ernst, bracht verzoekende partij bij haar huidige aanvraag een nieuw standaard medisch getuigschrift aan die haar actuele medische problematiek bevestigen en die tevens aantonen dat haar aandoeningen weldegelijk aanzienlijk ernstig zijn.

In de aanvraag tot medische regularisatie dd. 1 augustus 2013 werd het volgende gesteld mbt mevrouw M. S.(...) (eigen onderlijning):

"Depressie met als klachten hoofdpijn, slaapstoornissen hyperventilatie, hartkloppingen, lusteloosheid, levensmoe enz.

Posttraumatisch stresssyndroom: uitgesproken angst oa in personen op straat met paranoïde kenmerken (zomaar psychotisch). Patiënte kan onmogelijk autonoom de straat op , dit steeds vergezeld, een ander mogelijkheid heeft ze helemaal niet.

De ergheidsgraad wordt door de behandelende arts gesteld OP 8/10.

Wat het voorziende duur betreft valt het volgende te lezen:

"Langdurig, geeft weinig blijk van beterschap, vooral rond de psychologische deterioratie van haar angst, en zeker indien de dreiging voor terugkeer naar het land van herkomst terug toeneemt."

De complicaties indien de behandeling wordt stopgezet:

"Nog meer uitgesproken depressieve kenmerken en complicaties maar vooral ook het paranoia beeld dat nog meer gaat overkomen - de psychose in de angst - met alle gevolgen vandien, en levensbedreigend desalniettemin."

In de aanvraag tot medische regularisatie dd. 1 augustus 2013 werd het volgende gesteld mbt de heer S. R. (...)(eigen onderlijning):

"Posttraumatische hoofdpijn met epilepsie en migraine component met aanvallen van hoofdpijn met overgeven - slaapstoornissen - nervositas"

De ergheidsgraad wordt gesteld op 7/10.

De ingeroepen aandoeningen dd. 1 augustus 2013 zijn dus geenszins de aandoeningen die werden ingeroepen in de aanvraag tot medische regularisatie dd. 5 oktober 2010, noch voor mevrouw M., noch voor de heer S.

De verwerende partij stelt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag. Nochtans is de behandelende arts van verzoekende partij een andere mening toegedaan.

Dat dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij nalaat alle bij verzoekende partij vastgestelde medische aandoeningen en de vaststellingen en de besluiten van dr. J. De Pauw aangaande verzoekende partij weer te geven.

Dat verwerende partij geenszins een grondige studie heeft uitgevoerd van/aangaande de haar overgemaakte medische informatie.

Dat de verwerende partij geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Immers drie de behandelende arts stelt onherroepelijk vast dat verzoekende partij lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom, paranoia en depressie en dat zij psychiatrische opvolging nodig heeft en medicatie behoeft.

11.1.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

De thans bestreden beslissing is dan ook manifest onjuist en dient vernietigd te worden."

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de aangehaalde gezondheidstoestand ongewijzigd is ten opzichte van een vorige aanvraag. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, is de aanvraag onontvankelijk.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

De thans bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De Raad wijst op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 1 augustus 2013 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige dergelijke verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 5 oktober 2010.

3.6. Waar verzoekende partijen kritiek uiten op de motivering in de bestreden beslissing dat in de beslissing van 7 mei 2013 aangaande de vorige aanvraag reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overtollige motivering. Immers, artikel 9ter, §3 -5° van de vreemdelingenwet stelt enkel dat de aanvragen met elkaar moeten vergeleken worden en wanneer blijkt dat het om dezelfde elementen gaat, de nieuwe aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden, en dit los van het gegeven of in de eerdere aanvraag reeds een beslissing werd getroffen. De kritiek van verzoekende partijen op het motief dat er reeds een beslissing is genomen in de eerdere aanvraag, is dan ook gericht tegen een overtollig motief dat geen afbreuk kan doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

3.7. Verzoekende partijen betogen zelf in het verzoekschrift dat zij een nieuw standaard medisch getuigschrift bijbrachten in de huidige aanvraag die de *“actuele medische problematiek bevestigen en die tevens aantonen dat haar aandoeningen weldegelijk aanzienlijk ernstig zijn”*. Bijgevolg beaamen de verzoekende partijen zelf dat het gaat om dezelfde medische problematiek die reeds eerder werd aangebracht in een vorige aanvraag.

Uit een vergelijking van de aanvragen blijkt inderdaad dat, voor wat betreft tweede verzoekende partij, op 5 oktober 2010 en dus bij de eerdere aanvraag, een medisch attest werd gevoegd van 30 september 2010 waarin gesteld werd dat tweede verzoekende partij lijdt aan een depressie, psychotisch gedrag – paranoïde, ernstige angststoornissen en slaapstoornissen waarbij tevens geattesteerd werd dat tweede

verzoekende partij momenteel geen normaal leven kan leiden, dat zij medicatie moet nemen voorgeschreven door een neuropsychiater, dat regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is waarbij opname verkiesbaar is, dat de verwachte duur van de behandeling maanden tot jaren zal duren en dat een eventuele mogelijke complicatie een volledige psychotische decompensatie kan zijn, dat de prognostiek zonder behandeling nefast is en dat de toestand kan verbeteren mits strenge medicamenteuze en psychotherapeutische behandeling, dat de aanwezigheid van het gezin noodzakelijk is en dat tweede verzoekende partij niet kan reizen.

Bij de tweede aanvraag van 1 augustus 2013 werd in het voorgelegd medisch attest van 6 juni 2013 als medische problematiek opnieuw gewezen op het feit dat tweede verzoekende partij lijdt aan een depressie die vastgesteld werd door de neuropsychiater (die ook optrad bij de eerdere aanvraag) met klachten als hoofdpijn, slaapstoornissen, hyperventilatie, hartkloppingen, lusteloosheid, levensmoe enz. Er wordt in het kader van een posttraumatisch stresssyndroom geattesteerd dat tweede verzoekende partij een uitgesproken angst heeft met paranoïde kenmerken waarbij gesteld wordt dat tweede verzoekende partij niet alleen de straat op durft. Er wordt voorts gesteld dat zij medicamenteus behandeld wordt en dat er geen hospitalisatie is geweest. De voorziene duur van behandeling is langdurig waarbij opgemerkt wordt dat tweede verzoekende partij weinig blijk van beterschap geeft vooral rond de psychische deterioratie van haar angst. Indien de behandeling zou worden stopgezet zouden er nog meer uitgesproken depressieve kenmerken en complicaties ontstaan met vooral het paranoïabeeld dat meer gaat overheersen en de psychose in de angst met alle gevolgen vandien, en levensbedreigend desalniettemin. Psychiatrische uitbouw van haar behandeling zou mandatorisch zijn en kan een gunstige evolutie kennen en verder wordt geattesteerd dat er veel geduld nodig is, *“want met moeder is er altijd iets!”*. Tenslotte wordt gesteld dat de psychiater en psycholoog alsook de huiselijke kring belangrijk is waarbij de steun van de familie wordt benadrukt omdat tweede verzoekende partij geenszins haar plan kan trekken.

Verzoekende partijen maken gelet op voorgaande niet aannemelijk dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat het in casu gaat om eenzelfde aandoening die reeds eerder werd ingeroepen in een vorige medische regularisatieaanvraag, hetgeen door de verzoekende partijen zelf bevestigd wordt nu zij stellen dat het nieuw medisch getuigschrift haar actuele medische problematiek *bevestigen*. De Raad ziet voorts niet in hoe het betoog dat de verwerende partij zou nagelaten hebben alle vastgestelde medische aandoeningen en vaststellingen zoals weergegeven door de behandelende arts weer te geven afbreuk kan doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing nu verzoekende partijen geenszins aantonen dat de verwerende partij op onterechte wijze tot de conclusie is gekomen dat: *“Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05/10/2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”*. Verzoekende partijen maken gelet op voorgaande evenmin aannemelijk als zou de verwerende partij het dossier van tweede verzoekende partij niet grondig of niet zorgvuldig hebben onderzocht.

3.8. Waar verzoekende partijen kritiek uiten op de beslissing inzake de medische problematiek van derde verzoekende partij verwijst de Raad naar hetgeen gesteld onder punt 2 zodat op deze kritiek niet wordt ingegaan.

3.9. In zoverre verzoekende partijen nog wijzen op een schending van artikel 3 EVRM, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het tweede middel dienaangaande.

3.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.11. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“11.2. Tweede middel

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending artikel 9ter

Schending artikel 3 EVRM

11.2.1. Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Macedonië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

11.2.2 Zoals uitgebreid besproken in het eerste middel werd de eerste aanvraag ex artikel 9ter van verzoekende partij dd. 23 december 2010 ongegrond verklaard de graad van ernst niet afdoende bepaald kon worden door arts-adviseur. Het is dan ook met die reden dan een nieuw verzoekschrift ex artikel 9ter werd ingediend dd. 1 augustus 2013 met een nieuw standaard medisch getuigschrift, waarin UITDRUKKELIJK de ergheidsgraad vermeld wordt door behandelende arts.

11.2.3. Aangezien de arts-adviseur tijdens de eerste aanvraag dd. 23 december 2010 de graad van ernst niet kon vaststellen, werd de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorg - onterecht - nog niet onderzocht door verwerende partij.

11.2.4. Artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Dat maakt dat de materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet in diezelfde zin geschonden zijn omdat helemaal niet blijkt dat in Macedonië de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Nu immers vaststaat dat een psychiatrische behandeling noodzakelijk is voor de behandeling van cliënt, dient verwerende partij te motiveren omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van deze zorg/medicatie.

In casu heeft verwerende partij de beschikbaarheid noch de toegankelijkheid van de medische zorg/medicatie onderzocht in Macedonië. Verzoekende partij meent dan ook dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

11.2.5. Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië een schending van artikel 3 EVRM uit.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.¹

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

3.12. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar een schending van het *"algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* wijst de Raad erop dat opdat een middel ontvankelijk zou zijn, vereist is dat verzoekende partijen duidelijk aangeven welk beginsel of welke bepaling zij geschonden achten door de bestreden beslissing en waarom. Louter verwijzen naar een schending van het *"algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* dit terwijl de Raad meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het hem niet toekomt te gaan ontcijferen wat de verzoekende partijen precies bedoelen met een schending van het *"algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* volstaat niet om als middel ontvankelijk te worden bevonden. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.13. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.14. Er wordt herhaald dat verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, omdat de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Het betoog dat de aandoening ernstig is, dat behandeling nodig is maar dat niet werd nagegaan of deze beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is niet dienstig nu het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvraag.

Er wordt benadrukt dat de verwerende partij geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer zij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. De kritiek van verzoekende partijen - die in wezen neerkomt op een kritiek op een eerdere beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep - in dit verband doet bijgevolg niet ter zake.

3.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”* zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan dit temeer in het licht van de vaststelling dat een eerdere aanvraag ongegrond werd verklaard en de afstand in het beroep hiertegen werd vastgesteld omdat de verzoekende partijen nalieten hun belang hierbij aan te tonen. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing geenszins een verwijderingsmaatregel uitmaakt, doch dat de verwerende partij slechts de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk verklaart, en wel om reden dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag. Het is in het kader van een dergelijke beslissing niet aan de orde dat een arts-adviseur om advies wordt gevraagd laat staan dat deze uitspraak dient te doen over de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst. Voorts belet niets de verzoekende partijen alsnog een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij menen dat er nieuwe ernstige gegevens voorhanden zijn. Ook heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat de verzoekende partijen dienen terug te keren naar Macedonië. Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar de bespreking van het eerste middel.

3.16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat betreft de afwijzing van de aanvraag met betrekking tot de derde verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER